

Uudessa Suomessa 18¹³/98.

Tekka Ystäväiseni !

Nyt vasta saan lähettäneekki
suuret kiitokset noista muuta-
mista riveistäsi, jotka kirjako-
tissa lähetit, sekä kirjasiota:
"Ullapalle" !

Nyt kävitän kuinka liianhaluinen
henki minussaakin olää, sillä kesken
kireellisten puuhieni täytyi se
minun lukea. (Mainitsen tästä
huomauttaakseni ettei lähetyöpuuha-
si turha ollut).

Matti Kurikka näkyy am-
van erinomaisen kirjailia kyvön.

Harvinaisen selkeässä muodossa nä-
kyy kykenevän ajatuksensa tulkita-
miin että vähittäjinekin ne helpos-
ti käsittää. Muutain näkyy ole-
van kansasi sama aatteinen. olen
kuitenkin huomaavinani käsitysten ero-
avaisuutta eräissä suhteissa. Etenkin
Järnefelliin käsityskannasta, kun koskee
tulevan ihmiskunnan kehitystä — paika-
kseen M. K. suuresti.

Jos Todellakin niin olisi, että
ihmiskunnan kehitys on kulkenut ja
kulkee edelleenkin — kuten Matti K: ka
kirjissönsä "Olapalle" selittää, (johon
Sinä ja Järnefelt varmaan luotatte)
— niin täytyy oudokseen kysyä:
Miksi Järnefelt antaa niin epäedul-
lisen ohjeen ihmiskunnan kehityk-
selle? Sinä varmaan käsität
mitä tarkoitan?

Hyväksyttävämpi on M. K. neuvo :
"tutustua siihen tärkeään lakiin, joka
jo eläinkunnan kehityksessä on yhtenä
tärkeimmistä."

Aviovalinta, se on, mikä luonnon
eri olentolajeista kasvattaa korkeampia
muatöjä. Minkä korkeammat eläimen
henkiset lahjat ovat, sen huolellisem-
pi on se valitseva itselleen aviota."

"Tällä tavoin aikakausien suudet entisiä
chommat rodut nousevat kehityksen
etujoukkoina kulkemaan."

En voi muuta kuin myöntää oike-
aksi seuraavan: "Kun ihmiskunnes-
sa alkaisi yleisemmin selvitä se,
että ainoa tie päämäärään on
tuolettava niistä aineen vaimia
vastaan, mitkä eläinkunnasta

ovat vielä ihmiskunnalla perintönä,
antaantuu tähän laisteluun yhä use-
ampi niistä jotka tuntevat olevansa
siihen kykeneviä.^(x) Luennan määräämiä
aviovalinta-laki jota nykyinen polvi
kulttuurisikana ympärillä lausooaan
(yynnä monella muulla tavoin) niin
räikeästi laukkaa, pääsee jälleen
läysiin oikeuksiinsa, ja ihmiskunnan
keokunteen alkaa kaovaa uusi rotu,
polvi poloilta entistä julampi ja
lahjakkaampi, kunnes se huomaa
olevansa siksi paljo edellä aineen-
orjia, että kaikki aviollinen sekaan-
tuminen tulee mahdottomaksi j.n.e.

(x) Kykeneviä avioliittomaan, ovat
miehistäni ne, jotka tietävät että on,
vääriin käyttöä nautintonaan sen pyhien
oikeuksien.

Näin ollen se ihminen, joka

5/

tahtoo uhraantua elämän suurimpaan taisteluun — antautukseensa, puhdistamaan avioliiton pyhyyttä, joka nykyisin on talletta eläimellisen raakauden inhoittavaan lokaan.

Siinä on työala, joka vaatii suurimman uhraantumisen, suurimman itsekieltämyksen ja rakkauden, kuin mikään muu ala elämässä.

Yksipuolisiin ja köykäisiin ovat veljeorakkaudelle uhraantumiset ja kieltäytymiset, mutta manipuulisten uhrauksien ja kieltäytymysten rinnalla josta isän, äidin, puolison ja vaimon asema vaatii.

Veljeorakkaudelle uhraantunut ei täytä edellämainittujen velvollisuuksia — vaan avioliiki voi täyttää veljeorakkaudenkin korkeat velvollisuudet.

Puhtauden ihannetta olen lausailleet
käsiini, lukeaksii sen uudestaan
(olen sen lainannut pois) sillä siitä
on sieluni painunut joku tärkeä
kohta joka saattaa vaikuttaa hy-
vinkin epäterveellisesti nuorissa
työissä.

Tätä koetaan puhella laiste,
kun parhaimmin ehdiin. Lillu
laivan että se keuhkasi tulee
Kirjailia J. tin tietoon.

Onhan se laisilleen kirjailijalle
edullista ^{manipulatisimmoin} tietää ^{tunteen} naistenkin sielu-
elämää. Varmaankaan ei,
ole hänellä tahallista tahtoa
kuolettaa naisten rinnasta hänelle
(järnepellille) eikä mitättömältä
näyttävää tunteita — jotka itse-
asiassa kuitenkin ovat puhtauden
ihanteeseen pyrkivän hengen il-
mauksia joka tukee heitä

slämää kokemattomia, viattomalle
näyttävien salakarujen läpi-kam-
pastumasta.

Paljo löytyy taas jättäi poki-
noistani ajanvähyden tähden, ...

Tapaamme enää koskaan etti
saisimme suullisesti puhella, on
tietämätöntä. (Miksikä minuss-
ta tuntune etten kukaan elisi-
voikkeen ollenkaan ^{Kuoleman} pelkää).

Viime tapaamisemme oli kevin
terocellinen ainakin minulle
vielä sittenkin kuin olit jo
mennyt — tunsin itseni ikään
kuin rauhallinen kuoleva, joka
on saanut sanotuksi viimeiset
tärkeät sanottavansa — saanut
sielunsa sovinnon, rauhan,
toivan ja rakkauden.

Enkä vielääkään ole minettä-
nyt tuota karviniesta rauhan-

netta vaikka niin odattamatto-
matta tohotta on sitä kajotettu
häiritä. Seuraavassa kirjessä
selitän läimänkin.

Ehkäpä saan Sinulta joiakkin
kirjeen! ?

Kirjoita vaikka muuan rivi
ji ennen, kun pääset tuon "tut-
kimuksen" perille.

Suultavasti ett ole vielä saa-
nut tilaisuutta syventyä tutki-
mukseen. Onhan Sinulla paljo
yhtiä ja tiota hammaa, ja tutkimuk-
sen aihe on kovin syvällinen, niin
että siihen ryhtyessä vaatii se
kaiken huomion.

Manilukiset lämpimät
terveiset kaikelle!

Vilpitöin ystäväsi

Anna
Säiti